

தமிழ் இலக்கியத்தில் ஒரு சந்தகேம் உங்களிடம் கட்டிப் பார்க்கலாமா?, 'ஆறாம் நிலத்திணை' என்றால் என்ன, சங்க இலக்கியத்தில் தட்டிப் பார்த்தனே, அப்படி ஒரு புத்தம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை என்று நண்பர் ஒருவர் கேட்டார். ஆறாம் திணை என்பதற்கு ஒவ்வொருவரும் தமக்குத் தெரிந்ததை வெவ்வேறு வகையான விளக்கத்துடன் தருவார்கள், அது அவர்களது சொந்தக் கருத்தாகும். ஆனால் 'ஆறாம் நிலத்திணை' என்றால் இப்படியும் இருக்கலாம் என்று எனக்குத் தெரிந்ததைச் சொல்கிறேன் என்று எனது கருத்துக்களையும் அவருடன் நான் பகிர்ந்து கொண்டேன். எனவதோன் கருத்துப் பரிமாறல் மலம் இந்தக் கட்டுரையை மலேம் மெருக்கிட்ட முடியும் என்ற நம்பிக்கையுடன், ஆவணப் படுத்துவதில் தமிழர்தகவல் ஆண்டு மலர்கள்; முன்னிற்பதால் எனது கருத்தை இந்த மலரில் பதிவு செய்கின்றேன்.

தமிழர்களின் வரலாற்றில் 'தமிழ் இலக்கியம்' எப்பொழுதும் முக்கியமான இடத்தை வகித்திருக்கின்றது. தமிழ் மொழியின் காலத்தையும் தமிழர்களின் பண்பாடு நாகரிகம் போன்றவற்றையும் கலை, இலக்கிய வடிவங்களையும் அறிந்து கொள்ள வழம்பெறும் இலக்கியங்கள்தான் எங்கள்குக்கு உதவியாக இருந்தன. புலவர்களும், அரசர்களும், சான்றோர்களும் தமிழர் வரலாற்றை ஆவணப் படுத்துவதால் தான் இன்று எமது மொழியின் தொன்மையை, எமது இனத்தின் வரலாற்றை எடுத்துச் சொல்ல முடிகின்றது. அக்காலத்தில் எழுதப்பட்ட ஏடுகளும், கல்வெட்டுக்களும், புட்பைப்புச் சிற்பங்களும், ஓவியங்களும் எம்மை அடையாளப் படுத்த மிகவும் உதவியாக இருந்தன.

அவற்றைக் கவனமாகப் பாதுகாத்தவர்களும், தமிழ் பிரமி எழுத்துக்களை வாசித்து நவீன முறையில் எல்லோரையும் சின்றடையைக் கட்டிய வகையில் பதிப்பித்தவர்களும் எம்மினத்தின் பாராட்டுகூரியவர்கள். தற்போது மதுரைக்கு அருகே உள்ள கீழடி அகழாய்வுகள் எம்மினத்தின் தொன்மையைத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுவனவாக இருக்கின்றன. இவற்றை எல்லாம் தட்டி எடுத்து வெளியே கொண்டுவந்து, தமிழ் மெழியைச் சமம் மொழியாகி எம்மினத்திற்கும் முகவரி தந்தவர்கள் இவர்களையே போன்றவர்களே என்றால் மிகையாகாது.

தொல்காப்பியம், சிலப்பதிகாரம் போன்ற தமிழ் இலக்கிய நூல்கள் 'ஐந்திணை நிலங்கள்' என்றால் என்ன என்பதைத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இதனை எல்லாம் கடந்து இன்றைய தமிழ் இலக்கியத்தில் ஐந்தை விட 'ஆறாவது நிலத்திணை' யும் முக்கிய

இடம் பற்றுவனேடும் என்றால் மிகையாகாது. இதற்குக் காரணம் தமிழ் மக்கள் 1983 ஆம் ஆண்டு இலங்கையில் ஏற்பட்ட இனக்கலவரத்ததைத் தொடர்ந்து தங்கள் பாதுகாப்புக் கருதிப் பெருமளவில் புலம் பெயர்ந்தவர்களில் அதிகமான தமிழர்கள் அமெரிக்காக்கண்டத்தின் வடபகுதியில் உள்ள கனடா நாட்டிற்குப் புலம் பெயர்ந்தனர். ஈழத்தமிழர்கள் தாயகத்தில் பட்ட அவலங்கள்க்கு ஆறுதல் தருவதாக கனடா நாடு தமிழர்களை அரவணததுப் புகலிடம் கொடுத்துததால் தான் கனடா அரசிற்கும் கனடிய மூத்தகுடி மக்கள்க்கும் புலம் பெயர்ந்த தமிழ் மக்கள் என்றன்றும் நன்றி உள்ளவர்களாக இருக்கின்றார்கள்.

பெயர்ச்சொல்லாகவும் வினசை சொல்லாகவும் தமிழர் வாழ்வோடு இணைந்து விட்ட இந்த 'ஆறு' என்ற சொல், இன்று 'ஆறாம் நிலத்திணை' என்ற சொற்பதத்தையும் உள்ளவாங்கிக் கொண்டது. ஆறாம் நிலத்திணை என்ற சொற்பதம் 'பனியும் பனிசார்ந்த நிலத்தையும்' குறிப்பிடுவதற்கே பொருந்தும் என நினைக்கின்றனே. பழந்தமிழ் இலக்கியம் உருவாகிய தமிழ் நாட்டு நிலங்களை விட்டு வெளியே நிரந்தரமாகப் பனிப்பிரதசேத்தில் வசிக்கும் குறிப்பிட்ட தமிழர்களின் வாழ்விடமாக இந்த 'ஆறாம் திணை' நிலம் இன்று இருக்கின்றது.

இந்த ஆறுதிணை நிலங்களைப் பற்றியும் இப்போது பார்ப்போம். மருதம், நயெதல், மூல்லை, குறிஞ்சி, பாலை என்று ஐந்து திணை நிலங்களாகத் தமிழர் வாழ்ந்த இடங்களைச் சங்க இலக்கியங்களில் அடையாளப்படுத்தி இருந்தனர். நிலத்தை அடிப்படையாக வைத்துக் கொண்டு பகுக்கப்பட்ட பாசுபாடூதான் 'நிலத்திணை' என்று அழகைக் கப்பட்டது. தொடக்கத்தில் குறிஞ்சி, மூல்லை, மருதம், நயெதல் என்னும் நான்கு வகை நிலத்திணைவகளைக் கொண்டதாகத் தமிழ் இலக்கியம் இருந்தது. இடக்காலச் சங்க காலத்தில் வாழ்ந்ததொல்காப்பியரின்தொல்காப்பியத்தில் இந்த நான்கு திணைகளும் தான் இடம் பற்றியிருக்கின்றன.

'மூல்லை குறிஞ்சி மருதம் நயெதல் எனச் சொல்லிய முறையான் சொல்லவும் பட்டமே'

என்கிறது தொல்காப்பியம்.

பின்னாளில் மூல்லையும் குறிஞ்சியும் முறமையில் திரிந்து பாலை என்பதோர்ப்பிமம் கொண்டபோது அது ஐந்தாவது திணையாகத் தமிழ் இலக்கியத்தில் கணிக்கப்பட்டது. காலத்திற்கு ஏற்ற தேவை கருதிச் சங்ககால நான்கு திணைகள் ஐந்தாக மாறும் போது, இன்றைய தேவை கருதி ஆறாக மாறவதில் தவறில்லை என்றே எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

தமிழ்நாட்டு மண்ணில் 'பாலை' என்று கஃறும்படி தனியாகக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லும் படியாக நிலம் ஒன்றுமில்லை. மூல்லை நிலமும், அதற்கு அருகே இருக்கும் குறிஞ்சி நிலமும் கோடகை காலத்தில் ஏற்பட்டும் அதிக வெப்பம் காரணமாக ஆங்காங்கே திரிந்து பாலை என்னும் ப்பிமநிலையைக் கொண்டிருக்கின்றது. இதனைச் சிலப்பதிகாரத்தில் உள்ள காடகாண்காதை தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

'மூல்லையும் குறிஞ்சியும் முறமையின் திரிந்து,

Written by - கார் அரவிற்தன் -

Monday, 24 February 2020 10:40 - Last Updated Monday, 24 February 2020 10:43

நல இயல்பு இழந்து, நடங்கு துயர் உறுத்து,
பாலனை ப்து ஓர் பதிவம் கௌளம்'' (காட்காண்காதை)

இந்த ஐந்தாம் தான் சங்க இலக்கியத்தில் தமிழர் நிலத்திணைகளாக இருந்தன. தமிழரின் வாழ்விடங்கள் என்று கணிக் கப்பட்டால் அவர்கள் வாழும் நிலத்தின் அமைப்பு முக்கியமாகிறது. ஆதனால் தான் இன்றைய தமிழ் இலக்கியத்தில் ஆறாம் நிலத்திணையாக பணியும் பனி சிழ்ந்த பகுதியும் 'பனிப்புலம்' என்று முக்கிய இடத்தினைப் பெறுகின்றது. இதில் முக்கியமாகப் புலம்பெயர்ந்த அதிக தமிழர்கள் வாழும் கனடா நாட்டு 'பணியும் பனி சிழ்ந்த நிலமும்' குறிப்பிடத்தக்கது.

மலையும் மலை சார்ந்த நிலத்தினைக் குறிஞ்சித் திணை என்றும், காடும், காடு சார்ந்த நிலத்தினை மூலத்தை திணை என்றும், இந்த இரண்டு நிலங்களுக்கும் நடುವே உள்ள பாழ் நிலத்தினை பாலத்தை திணை என்றும், வயலும் வயல் சார்ந்த நிலத்தினை மருத்தி திணை என்றும், கடலும் கடல் சார்ந்த இடத்தினை நய்தல் திணை என்றும் சங்க இலக்கிய காலத்தில் அழைத்தனர். இத்தகைய சங்க இலக்கிய நிலங்கள் இயல்பியல் அடிப்படையிலான பகுப்புகளாக மட்டும் இருக்கவில்லை, அக்கால மக்களின்; வாழ்விடங்களும் இணைந்தவையாகவும் அமைந்திருந்தன. எனவேதான் இன்றைய தமிழர்களின் வாழ்நிலங்களில் ஒன்றான பணியும் பனி சிழ்ந்த நிலத்தினை 'பனிப்புலம்' என்று அழைக்கலாம் என எண்ணத்தோன்றுகிறது.

சங்க இலக்கியத்தில் இந்த ஐந்திணைகளும் நிலம் சார்ந்த பண்புகளும், உள்ள சார்ந்த பண்புகளும் இருந்திருக்கின்றன. சில விசேட பண்புகளையும் தமிழர் வாழ்ந்த நிலங்கள் கொண்டிருந்ததாக சங்க இலக்கியம் எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

இத்திணைகளும் குரிய மனிதரால் பொதுவாக எழும் உணர்வுகளையும் அது சார்ந்த வாழ்விடங்களையும் அளவுகளின் பொதுப்பண்புகளாகச் சங்க இலக்கியம் கருதுகின்றது. அந்த வகையில் நிலத்தின் அமைப்புகள் ஏற்படும் பொதுவாகக் குறிஞ்சி நிலத்தில் புணர்தலும், மூலத்தை நிலத்தில் இருத்தலும், மருத்திலத்தில் ஊடலும், நய்தல் நிலத்தில் இரங்கலும், பாலனை நிலத்தில் பிரித்தலும் என அந்தந்த நிலங்களுக்கான பொதுப்பண்புகளை இலக்கியம் எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

ஆதிகாலத் தமிழர்கள் இயற்கையை வேழிபட்டு வந்தனர். அதன் பின் திணை வாழ்வில் தங்களின் காதல்வர்களையும் கடவுளாக வணங்கினர். தமிழர் மரபில் ஐந்திணை வாழ்விடம், வேழிபாடு முறைகள் இதனால் தான் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இருக்கின்றன.

'மாயோன் மயே காடும் உலகமும், சயேயோன் மயே மலைவரை உலகமும்
வந்தான் மயே தீ ம்புனல் உலகமும், வருணன் மயே பெருமணல் உலகமும்
மூலத்தை குறிஞ்சி மருத்தம் நய்தல் எனச், சொல்லியமுறையான் சொல்லவும் படும்'

என ஒவ்வொரு நிலத்திற்கான தயைவங்களையும் குறிப்பிட்ட தொல்காப்பியர் பாலனை நிலத்திற்கான தயைவத்தை குறிப்பிடாததற்குக் காரணம் பாலனை என்ற நிலப்பரப்பு அவர் காலத்தில் இருக்கவில்லை. நால்வகை நிலங்களுக்கும் முறையே முருகன், திருமால், இந்திரன், வருணன் ஆகிய கடவுள்களைத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிட்டுகின்றது. தமிழ் இலக்கியத்தில் பாலனைநிலத்துக் கடவுளாகக் கொற்றவையைப் பின்னாளில் குறிப்பிட்டிருப்பதை அவதானிக்க முடியும். பனி சிழ்ந்த ஆறாந்திணை நிலத்திற்குச்

